

L'ALT EMPORDÀ

JOAN FERRERÓS

2018, Any Fages de Climent | Fa cinquanta anys del decés del polígraf alt-empordanès Carles Fages de Climent, que va néixer i morir a la capital empordanesa i que va viure a Sant Sadurní d'Anoia i, sobretot, a Barcelona i a Castelló d'Empúries. Ben reconegut als inicis de la seva carrera literària (*Les bruixes de Llers*, de 1924, *Tamarius i roses*, de 1925...), l'escriptor va seguir una trajectòria plena de clarsobscurs per raons extraliteràries (avui ja es pot sostenir fermament) que, per fer-ne via, podem reduir a dues: la primera, l'actitud de Fages d'anar amb el pas canviat de la política dominant de cada moment, i la segona, el fet de patir equívocs contraproductes. Per dir-ne un: en la llarga postguerra, mentre el franquisme li pintava a la façana «Aquí vive un rojo separatista» (encara se n'hi poden veure traces), el catalanisme oficial de dretes (Joan Triadú) i d'esquerres (Castellet i Molas) l'ignoraven o el menystenien. Aquesta crònica alt-empordanesa la dediquem a fer cinc cèntims de l'Any Fages.

Persones | Malgrat els revessos de fortuna, Fages (que, com ho podem dir de Josep Pla, era un grafòman) no va parar d'escriure. Va veure publicada només una tercera part de l'obra; la major part va quedar inèdita a l'arxiu de Can Climent de Castelló d'Empúries. Entre el 2002, any del centenari del naixement, i avui s'han pogut estampar més d'una dotzena d'obres inèdites i reeditar-ne alguna de les més rellevants, exhaurides d'anys. I, a més, al llarg d'aquest 2018 la junta de l'Any Fages de Climent, comissariada per Jordi Canet, ha programat més de cent actes per projectar i popularitzar l'escriptor. Relacionem algunes de les persones que hi van participant: Mariàngela Vilallonga, Jordi Pla, Narcís Garolera, Pere Portabella, Isona Passola, Enric Pujol, Pascal Comelade, Josep Tero, Francesc Pi de la Serra, Pau Riba, Carles Coll, Enric Casasses, Josep Playà, Josep Valls, Mariona Seguranyes, Sebastià Roig, Toni Cobos, Mercè Cuartiella, Xixon Heras, Mita Casacuberta, Vicenç Pagès, Anna Maria Velaz, Anna Teixidor, Jaume Guillamet i Salvador Oliva.

Fets | El programa, consultable a les xarxes i als mitjans, inclou, entre altres propostes, presentacions d'obra nova (la darrera, la peça teatral *La capsa de música*); conferències, taules rodones i debats sobre aspectes de l'obra o la relació del poeta amb, posem, Josep Pla i Salvador Dalí; vermuts literaris per tractar l'obra de forma més distesa; evocacions de moments de la vida del poeta, com ara la Festa de la Poesia de Figueres, que ell va inspirar i promoure; visites i exposicions d'originals manuscrits a l'arxiu de Can Climent i al fons de la biblioteca de Figueres; itineraris literaris per Castelló i Figueres seguint les petites guies editades per a l'ocasió; recitals de cantants que han musicat obra seva, i lectures dramatitzades i poètiques. Tanquem aquesta relació incompleta (els mitjans i les xarxes informen puntualment de cada acte que s'apropa) esmentant el que serà el sostre formal i cultural de celebració de l'obra fagesiana: al novembre l'Institut d'Estudis Catalans dedicarà al poeta els actes de tota una jornada.

>> D'esquerra a dreta, Marta Felip, alcaldessa de Figueres; Mariàngela Vilallonga, directora de la Càtedra Anglada-Fages; Salvi Güell, alcalde de Castelló, i Jordi Canet, comissari de l'Any Fages de Climent.

(Autoria: INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES)

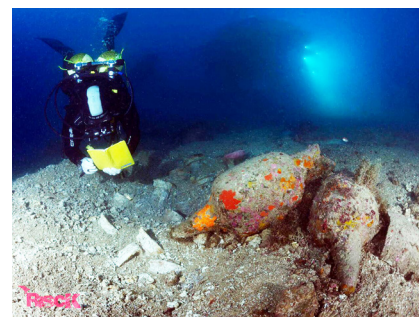
EL BAIX EMPORDÀ

PURI ABARCA

Les illes Formigues, protagonistes

| L'edició recent del llibre *Les illes Formigues i el seu entorn: La costa que va des de Begur a Calonge*, de Gabriel Martín Roig, torna a obrir el debat sobre si la protecció d'aquest espai i el seu entorn és l'adequada o, per contra, si encara hi

ha perills que amenacen la biodiversitat de la zona. Els perills hi són, com ho demostra la concessió per part del Govern espanyol (saltant-se sense miraments els dictàmens de la Generalitat legítima) de noves llicències per a l'extracció de corall vermell a la Costa Brava. Aquest llibre, sota els auspicis de l'associació Amics de les Illes Formigues, intenta contribuir a conscienciar la ciutadania de la necessitat de preservar el patrimoni natural i històric de la costa baix-empordanesa. Fa uns mesos, el Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Catalunya (CASC) va localitzar en aquestes illes les restes d'un vaixell romà del segle I dC. Han estat, durant molts anys, les grans oblidades, però cal fer tot el necessari per preservar-les.

>> Treballs d'arqueologia en el fons de les Formigues.

(Autoria: CASC / C. VIRGILI)

La màgia dels rellotges | Des d'abans d'aquest estiu, a Sant Feliu de Guíxols es pot visitar una mostra permanent molt completa de rellotges que daten des del segle XVIII fins avui. «L'espai dels rellotges», habilitat per la Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols, conté més de dues-centes peces de les col·leccions dels joiers Emili Roura i Enric Pla, algunes de les quals són les més antigues que s'exposen actualment a Catalunya. Hi ha divuit rellotges de peu, d'altres de façana o de sol, mostres de soferts despertadors, el primer rellotge de polsera de la marca Zenith o el rellotge digital que el nord-americà Howard Hugues va ordenar fabricar als anys setanta amb tecnologia LED, entre altres peces. El propòsit és enriquir l'exposició, a poc a poc, amb donacions de particulars. I l'objectiu és la creació del Museu del Rellotge, que seria el segon més important de Catalunya específic d'aquest àmbit, després del de Sant Feliu de Codines. El projecte encara hauria de tenir corda per a temps.

La torre de Can Mario | L'emblemàtica torre de Can Mario de Palafrugell, el dipòsit modernista construït entre 1904 i 1905 en el recinte de la fàbrica surera coneguda com a Can Mario (també, Armstrong Cork, Manufactures del Suro o Miquel, Vincke i Meyer, segons les èpoques), es podrà tornar a visitar, un cop s'hagi enllestit el projecte de restauració que ha posat en marxa l'Ajuntament. La torre, catalogada com a bé cultural d'interès nacional, està tancada als visitants des del setembre del 2017, perquè l'estructura metàl·lica que cobreix el dipòsit ha quedat oxidada i n'han caigut alguns trossos. La restauració també permetrà reobrir el centre d'interpretació de la torre, tancat des de fa mesos. La recuperació d'aquesta construcció és una bona notícia, tenint en compte que es tracta d'una estructura de gran valor arquitectònic, donada la seva singularitat tècnica, basada en el ferro com a material principal. Però també es tracta d'un referent urbà i històric de primer nivell per a la vila de Palafrugell.

EL GIRONÈS

DANI VIVERN

De parc en parc | En el moment d'escriure això, encara hi ha el dubte de si l'Ajuntament de Girona portarà Adif als tribunals. La decisió està supeditada a l'arranjament de la plaça d'Espanya, que presumptament ha de fer Adif. Es farà? I serà aviat? Després de quasi deu anys d'obres i remenament al sector, ja no ve d'aquí...

Tampoc no ve d'aquí posar ordre a la Devesa. Sembla que s'ha encallat el pla especial destinat a aclarir d'una vegada quins serveis, instal·lacions i activitats s'hi poden acollir. Els marxants del mer-

cat i els firaires, un cop més, hauran de feinejar sota una precarietat persistent. En canvi, a la ja ex-Sala de Ball (Can Sarasa), a la mateixa zona, es va per feina: s'hi faran habitatges, o potser s'hi instal·larà algun servei. El cas és, però, que s'hi han acabat les glamuroses nits i les actuacions de primeres figures de la música i l'espectacle.

Temps convulsos | La veritat, però, és que la ciutadania no està en aquests moments gaire centrada en projectes urbanístics. Té l'atenció posada en les reivindicacions polítiques i socials que d'un temps ençà tenen el país força convuls, i no parlem solament del procés. El 8 de març, Girona es va vestir de lila per commemorar i reivindicar el paper de la dona en tots els àmbits, i per denunciar les discriminacions de gènere. La vaga va ser un èxit de participació (8.000 persones a la manifestació oficial) i de ressò mediàtic, tot i alguna acció determinada, puntual i gens representativa del col·lectiu, però que un mínim de seny hauria qualificat de contraproductiu. Embrutar façanes no és (o no hauria de ser) una opció. Viure per veure, deia alguna iaia...

I és que cada dia es veuen coses que, per als que tenim una edat, són una mica estrambòtiques. Ja avisa Yuval Harari, l'autor de *Sàpiens*, que en el segle XXI els de més de cinquanta anys no tindrem gaire marge per adaptar-nos als canvis ràpids, però potser els joves tampoc: ara resulta que a l'AP-7, en el tram entre Fornells de la Selva i Vilademuls, es faran proves per a un cotxe autònom (sense conductor) guiat per algorismes matemàtics, el control dels quals dependrà de sensors instal·lats en tot el recorregut. Aquest projecte, denominat R+D Inframix, es farà el 2020 dins d'un programa europeu en què intervé Abertis. Un segon projecte, també europeu, es denomina C-Roads

Spain, i analitzarà la simulació d'escenaris de conducció en circumstàncies no habituals, com ara retencions, obres, meteorologia adversa... Que per què s'ha triat aquest tram de l'AP-7 i no una de les autopistes que, més al sud de l'Estat, es caracteritzen per la seva escassa densitat de trànsit? Doncs precisament perquè aquest tram gironí en té molta, de densitat, perquè disposa de quatre carrils per banda... Raons, que no en faltin. Tantes com per circular-hi amb recança.

Moviments sanitaris | Fa unes setmanes van començar les obres al sud de la ciutat per enderrocar velles naus industrials allà on anirà la nova Clínica Girona. I ara s'estan movent les coses als despatxos per veure on es farà el nou Hospital Josep Trueta. Els informes elaborats per l'Ajuntament apunten que el barri de Domeny seria idoni. Si finalment es concreta l'operació, l'adquisició de terreny (a càrrec de la Generalitat) farà que 13.000 metres quadrats quedin destinats a aquest nou servei. Caldrà plantejar-se llavors què es fa amb l'antic Trueta. Experts afirmen que «no té cura». Però, i si encara fos salvable? No fos que, com molts altres edificis desocupats, faci mala fi.

LA GARROTXA

JOAN SALA

L'art urbà | L'artista B-Toy ha creat una pintura de grans dimensions en una paret lateral del Museu dels Sants d'Olot. És una de les deu artistes comissariades per l'Associació Rebobinat dins del projecte «Womart», guanyador del Concurs de Comissariat impulsat l'any 2017 pel Consorci Transversal Xarxa d'Activitats Culturals. El projecte agrupa deu ciutats catalanes amb la voluntat de fer-hi visible l'art urbà fet per deu dones, que es vol valorar especialment, ja que massa sovint el talent artístic de les dones creadores ha estat silenciada. En aquest mural la seva creadora, que ha fet pintures murals de grans dimensions en ciutats d'arreu del món, s'ha inspirat a partir del rostre d'una treballadora del taller d'imatgeria religiosa, ubicat en el mateix edifici del Museu dels Sants, i fa un homenatge a les treballadores dels tallers de sants d'Olot.

>> Mural representatiu de les reivindicacions del 8-M a Girona. (Autoria: DANI VIVERN)

>> La pintora B-Toy enllestit el mural d'una paret lateral del Museu dels Sants d'Olot. (Autoria: QUIM ROCA MALLARACH)

Un nou capítol de la variant d'Olot |

El tema de no tenir la variant és com una cançó enfadosa que afecta molts garrotxins diàriament. Ara sembla que el Ministeri de Foment ha accedit a traspasar a la Generalitat la coordinació del tram nord de la variant d'Olot, que és competència seva. És un tram de pocs quilòmetres que va des del barri de l'Hostal del Sol fins a l'enllaç de l'autovia A-26. Aquest tram nord és una part de les tres peces que falten per completar l'eix de Bracons, juntament amb la futura variant de les Preses i la variant d'Olot, que és la que està més avançada, amb el projecte constructiu ja fet. Es raona que ara tots els tràmits administratius els farà l'executiu català, i es confia poder complir el calendari d'inici d'obres de cara a l'any vinent, el 2019, tot i que els ciutadans ho mirem amb sornegueria, donada l'experiència de les reiterades promeses incomplertes.

Cop d'ull a l'entorn proper | Les notícies que es generen mensualment a la comarca són molt diverses, i no sempre hi ha espai per reflectir-les. Ara en farem un calaix de sastre. Moure's pel Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa serà més fàcil, ja que s'ha iniciat un procés de restauració i instal·lació de la senyalització necessària per facilitar el recorregut per la zona. Després de molts anys d'obres de restauració, s'ha inaugurat l'església de Sant Valentí de Salarsa, una magnífica cons-

trucció romànica situada en un entorn privilegiat, al cor de l'Alta Garrotxa. La Vall d'en Bas té un nou centre de dia per a la gent gran i també residència, anomenat El Mirador del Puigsacalm (donada la situació), una notícia molt ben rebuda per la gent de la vall. Finalment, aquest estiu es farà la tretzena Biennial Olot-Fotografia, una mostra internacional que ha assolit un reconeixement important i a la qual acudeixen professionals de tot el món. La participació està oberta a tothom. L'organització fa una selecció inicial de les obres i tria les que creu que tenen més interès, que s'exposaran en diversos seus del 27 de juliol al 25 d'agost.

EL PLA DE L'ESTANY

XAVI XARGAY

Fundació Autisme Mas Casadevall |

Dos són els motius per parlar de la Fundació Autisme Mas Casadevall: la celebració del seu trentè aniversari i la recepció del Premi CERMI 2017 a la Investigació Social i Científica pel projecte «CARE - Mas Casadevall» per a l'atenció primerenca de l'autisme. Aquest premi és el reconeixement a la singularitat d'un projecte multidisciplinari liderat pel consorci format per l'Hospital Sant Joan de Déu, la Universitat Blanquerna - Ramon Llull, el Centre de Regulació Genòmica (CRG) i la Fundació Autisme Mas Casadevall, amb l'assessorament del MIND Institute de Califòrnia. El projecte té com a primer objectiu facilitar la diagnosi precoç de trastorns de l'espectre de l'autisme i, tot seguit, proporcionar tractaments adequats als nens i les seves famílies, en coordinació amb els suports terapèutics i educatius del sistema d'atenció comunitari. La Fundació Autisme Mas Casadevall és una fundació privada creada el 1988 per un grup de famílies amb fills amb trastorn autista. La seva preocupació els va portar a posar-se en contacte amb els millors especialistes mundials, al MIND Institute, amb seu a Sacramento. Des d'aquell moment fins avui, la constant innovació, el treball diari i l'ambició del projecte han permès que se'l reconegui com un centre

capdavanter en el tractament de l'autisme. Han becat dos doctors (María Díez-Juan i Artiz Aranbarri) al MIND Institute. I ara celebren els trenta anys. El primer acte són dos concerts a l'auditori Josep Viader de la Casa de Cultura de Girona. Més endavant se celebrarà una jornada de portes obertes, un sopar benèfic, una exposició d'obres creades per persones residents al Mas Casadevall (per primera vegada els productes són en 3D i figures humanes), que es farà a la Bisbal, una exposició del dissenyador André Ricart (a Barcelona) i tres xerrades formacions, una de les quals sobre el mètode Denver.

>> Els principals representants de la Fundació Autisme Mas Casadevall rebent el premi CERMI 2017. (Autoria: FUNDACIÓ AUTISME MAS CASADEVALL)

Un munt de raons | Com podeu comprovar, no he estat precís a l'inici de la crònica: no hi ha dos motius per parlar de la serinyanenca Fundació Autisme Mas Casadevall, sinó que primer hi ha trenta-vuit raons (les persones que actualment hi són tractades), a les quals cal afegir-ne cinquanta-dues més (els treballadors) i un nombre indeterminat més (els familiars). Un munt de raons i dues excuses per fer-ne una crònica: trenta anys i un premi.

LA SELVA

JOAN DOMÈNECH

Ansón i Tossa | Bonaventura Ansón Pérez (Tossa, 1945) és un important artista tossenc, de llarga trajectòria, que ha fet estades a l'estranger, sobretot a París i a Carrara (Itàlia), on ha estat en contacte amb grans mestres de les arts plàstiques. Ansón havia publicat ja, el 1916, una primera obra autobiogràfica titulada *Amb gust de sal*, sobre la seva

infantesa, i ara ens n'ofereix la segona, 22, rue Tourlaque, en què reviu la seva etapa de París, que abraça del juny de 1974 a l'agost de 1978, quan va viure a la Cité Internationale des Arts amb la intenció d'estudiar gravat i va tenir un estudi a l'adreça que dona nom al llibre. Va presentar l'obra l'arxiver David Moré a la Fundació Valvi de Girona, on, a la vegada, Ansón ofereix una exposició de la seva obra de l'època indicada, amb el nom del barri on vivia: «Les Fusains». Tot i trobar-nos en el marc gironí, però, la protagonista dels comentaris va ser Tossa. Ansón i la Babel de les arts mantenen una relació d'amor i desamor. L'artista no ha paït els canvis profunds soferts per la vila i la indiferència de la gent davant determinats temes, i molta de la seva obra expressa aquest desençís, que l'ha portat fins i tot a viure fora de la població. Algú hauria de propiciar la reconciliació del paradís blau i el pintor que, embadalit per Chagall, no deixa d'anar pintant finestres.

>> Aida Mauri, guanyadora del concurs de pintura ràpida. (Autoria: JOAN DOMÈNECH)

Concurs de pintura a Lloret | El Club Marina Casinet organitza, una vegada a l'any, per l'abril, el Concurs de Pintura Ràpida. En la darrera edició el dia va ser plujós, però, tot i això, van fer acte de presència trenta-sis artistes, dels quals van resultar guardonats Aida Mauri Crusat, amb el primer premi (1.200 euros); Alejandro Miras Esteban, amb el segon (1.000 euros), i Julio García Iglesias, amb el tercer (800 euros). El premi especial Natura (750 euros), donat directament per la Regidoria de Medi Ambient, va recaure en el lloretenc Narcís Sala Gascons, que, recollint el suggeriment de les bases, va pintar un paisatge interior, centrat en la capelleta de Puig i Cadafalch dedicada a la Mare de Déu. L'exposició de les obres, inaugurada per les autoritats el mateix dia del concurs, a les sis de la tarda, ha romàs oberta un parell de setmanes.

Santa Coloma: cessió a l'Arxiu | 2.500 documents constitueixen el fons que la família del colomenc Joaquim Jordà (1935-2006) ha cedit a l'Arxiu Comarcal de la Selva, procedents de l'estudi que el cineasta tenia al barri del Raval de Barcelona, on va passar els darrers anys de la seva vida. L'Arxiu vetllarà per la conservació d'aquest dipòsit i en farà difusió. En aquesta línia, la primera acció promoguda, junt amb l'Ajuntament de Santa Coloma, és una exposició que s'inaugurarà el proper mes de novembre i en què es mostraran els documents més significatius d'aquesta cessió. L'exposició té tres parts bàsiques, dedicades, la primera (que consta de pel·lícules, guions i altres materials afins), a la seva activitat de cineasta; la segona, a la tasca de professor universitari i de traductor, i la tercera (que inclou part de la seva biblioteca personal), a la seva vida privada.

LA CERDANYA

SANDRA ADAM

El subsol de Puigcerdà | Amb l'objectiu de crear un nou atractiu turístic, l'Ajuntament de Puigcerdà ha iniciat les obres de recuperació i restauració dels túnels que hi ha al subsol de la vila. Es tracta d'una xarxa d'una vintena de túnels subterranis que comunicaven el nucli antic de la vila amb la part exterior de la muralla. Malgrat que encara no se n'han definit els usos, es creu que es van construir al segle XVIII i que estan estretament vinculats amb els successius setges que va viure la capital cerdana.

De moment només seran accessibles dos d'aquests túnels. L'un és el que es troba sota la plaça de l'Ajuntament, on, a més, es pot visitar un antic pou de glaç de la vila que havia estat una de les sitges del castell. L'altre és el del passeig del 10 d'Abril, el qual s'ha rehabilitat recentment gràcies al finançament del Pla de Monuments de la Diputació de Girona i del mateix Ajuntament.

Aquest estiu, els túnels s'obriran al públic, i aquesta acció permetrà explicar una part més de la història de la vila. És una iniciativa per ampliar i difondre el patrimoni cultural puigcerdanenc.

>> Túnel del subsol del passeig del 10 d'Abril de Puigcerdà.

(Autoria: EMILI GIMÉNEZ GARCIA)

De la Cerdanya al Penedès pel camí ramader de Marina | Aquest darrer mes d'abril es va signar a Llívia l'acord per crear l'Associació del Camí Ramader de Marina, formada pels ajuntaments de Santa Margarida i els Monjos, Lluçà i Llívia. Aquesta associació és un pas més en el compromís adquirit el 2015 entre els tres consistoris per recuperar els antics senders que utilitzaven els pastors per fer la transhumància entre el litoral català i el Pirineu oriental.

Així el projecte es consolida i defineix els seus àmbits d'acció. D'una banda, l'estudi i la difusió de la transhumància a Catalunya i, de l'altra, la recuperació del camí ramader de Marina, que en molts trams ha quedat en desús. La voluntat és traçar i adaptar el camí en la seva totalitat i donar-li un nou ús elaborant una ruta excursionista per etapes que permetrà promoure els diferents recursos de dinamització turística i cultural que hi ha al llarg dels més de dos-cents quilòmetres que comprèn. Aquesta és una iniciativa excel·lent que serà benvista per caminants i ciclistes amants dels desnivells i dels canvis de paisatge del nostre país.

EL RIPOLLÈS

EUSEBI PUIGDEMUNT

Monges enfront del poder | La sala Abat Arnau de Vilalba del Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses va acollir el 18 de març la conferència «Monges enfront el poder: De l'expulsió de les monges de Sant Joan a la destrucció del monestir de Helfta», a càrrec de la monja i teòloga Teresa Forcades i la historiadora i arxivera Irene Brugués. Aquesta conferència s'emmarca dins

cròniques

dels actes «Mil anys d'absència», que commemoren els mil anys de l'emissió de la butlla del papa Benet VIII, amb la qual s'extingí la comunitat femenina del monestir santjoaní, el primer cenobi femení de la Catalunya comtal. La mateixa Irene Brugués ha elaborat un dossier per a l'alumnat de cicle superior de primària titulat *Sant Joan de les Abadeses, el primer monestir femení*, en què, a banda d'explicar el monaquisme en termes generals, explicita el monaquisme femení focalitzat en aquest cenobi i les raons de la seva extinció.

Escultures de Rosa Serra | El 14 d'abril, a l'Espai Art l'Abadia se celebrà el Dia Internacional de l'Art, amb una visita guiada a l'exposició d'escultures «Rosa Serra: Classicisme i contemporaneïtat». La mateixa artista explicà la gènesi creativa de les peces que configuren la mostra, repartida en tres espais diferenciats: les maquetes en guix, a la planta baixa del claustre, els bronzes, al primer pis, i les darreres creacions, fetes amb materials com ara el polièster o l'alumini, a la sala Joan Maragall, al segon pis del Palau. Cal afegir que les escultures de bronze del primer pis anaven acompanyades cadascuna per un haiku compost per a l'ocasió pel comissari de l'exhibició, que és qui signa aquest escrit.

Sense moure'ns del Palau de l'Abadia, el 22 d'abril hi va tenir lloc el lliurament dels premis del VIII Certamen Literari Joan Maragall, patrocinat per l'Ajuntament de la vila. Els guanyadors van ser Joan Armengol en la categoria de poesia, amb el poemari *Testament poètic*, i Carles Gonzàlez en prosa, amb la narració *Patis interiors*. L'acte va ser amenitzat pel flautista Iulian Gogu i la violoncel·lista Svetlana Tovstukha.

I encara al voltant de la diada de Sant Jordi, el Museu Etnogràfic de Ripoll va organitzar unes activitats prèvies, els dies 21 i 22, que van consistir en un taller de punts de llibre de l'Scriptorium i en l'elaboració d'un punt de llibre amb quatre imatges de peces del mateix museu relacionades amb la cuina, atès que enguany és l'Any Europeu del Patrimoni Cultural i que es pretén posar en valor el patrimoni immaterial del terror, de la cuina en aquest cas. El punt de llibre s'acompanyava d'una recepta extreta de l'obra *La vida a pagès*, de Núria Roquer.

Les peces del mes | Amb motiu de l'Any Europeu del Patrimoni Cultural, el museu ha concebut la iniciativa (entre altres activitats) de «la peça del mes»: cada mes, des del gener, es mostra un objecte que actualment es

>> Rosa Serra, la segona per la dreta, durant la visita guiada a la mostra d'escultures a l'Espai Art l'Abadia.

(Autoria: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)

conserva al magatzem i que no es pot veure a l'exposició permanent. Les peces exhibides fins ara han estat una sèrie de rajoles modernistes esmaltades (gener), una pintura a l'oli, *Paisatge de muntanya*, del pintor Josep Ribot (febrer), i la *ninyola*, que és un cordill entrotllat en dos pals que servia per marcar la línia de les rases que s'obrien al llarg de la vinya (març).

El dia 22 d'abril s'obrí al públic l'exposició temporal del museu «Cercant remei», una mostra comissariada pel doctor Daniel Palomerias que se centra en la medicina tradicional des del punt de vista de les creences populars. Es pot visitar fins al 30 juny.

GIRONINS A L'EXTERIOR

RAMON VIÑAS

Vaig arribar a Londres el setembre del 2017. Després d'una estada de sis mesos a Irvine (Califòrnia), m'esperava una nova experiència: estudiar el màster Machine Learning MSc a la University College London. Em feia molta il·lusió començar aquests estudis, perquè em fascina el camp de la intel·ligència artificial. En aquest sentit, estic molt agraït al Patronat de la Politècnica de la Universitat de Girona per l'ajut que he rebut a través de la beca Josep Maria Ginés i Pous.

La primera setmana ja vaig conèixer els que han estat els meus amics i companys de classe. El que més em va agradar va ser la diversitat de nacionalitats (són d'Anglaterra, els Estats Units, la Xina, Alemanya, França, Mèxic, Àustria...) i *backgrounds* (matemàtiques, física, enginyeries, psicologia, economia...). Molts, a més, provenen d'universitats molt prestigioses (Oxford, Cambridge, Carnegie Mellon...). No obstant això, les classes tenen més alumnes i l'ambient és menys familiar que a la Universitat de Girona. Quant als professors, la majoria són referents a escala mundial i alguns

d'ells, de Google Deepmind, han protagonitzat els avenços més importants en intel·ligència artificial d'aquest segle (AlphaGo, AlphaZero...). Al principi de curs se'm feia estrany fer classes en anglès, però a poc a poc m'hi he anat acostumant. De fet, ara trobo que molts dels termes utilitzats en intel·ligència artificial sonen més naturals en anglès: les traduccions al català a vegades em semblen una mica forçades.

Pel que fa a la ciutat, Londres té molt d'encant. El que més m'agrada són els parcs (molt bonics i tranquils) i els museus (interessantíssims i gratuïts!). Ara bé, he d'admetre que no m'hi he acabat d'adaptar, perquè és una ciutat massa gran pel meu gust (té més habitants que tot Catalunya!) i el clima és sempre força apagat i depressiu. Estic aprenent moltíssim, però trobo a faltar l'ambient de Girona.

El màster està sent molt intens i no és, ni de bon tros, tan senzill com poden deixar entreveure les darreres notícies de la política a Espanya. No hi ha dret que determinades persones frivoltzin aquest tipus d'estudis.